

Smrt číhá za sklem
Eliška Mostecká
1.místo ve II. kategorii

BZZZZZZZZZZZ.

Černá čepel jejího křídla prosekla vzduch a větrný vír mne strhl s sebou. Na okamžik jsem skoro ztratila vědomí. Smyklo to se mnou proti stěně domu a odrazila jsem se od ní jak míček. Ted'! Ted' mě ta bestie mohla dostat, ale někam se ztratila, nejspíš zahнула za roh stavení. To byla moje jediná šance. Než se vlaštovka zase stihla vrátit, vklouzla jsem do škvíry v rozpraskaném trámu těsně pod střechou a vyděšeně zabzukla, když se proti mně vyvalil křížák jak z šíleného snu. Zase jsem se vrhla do prostoru, přelétla k pokřivené jabloni kousek od domu a tentokrát si svůj vybraný úkryt nejdřív prohlédla ze všech stran, než jsem se nasoukala pod odchlípnutý cíp kůry.

Vlaštovky! Už aby ty mrchy zase odlétly na jih. Slušná masařka nemá chvíličku klidu. Bzuk! Kdybych se jen tak poflakovala, tak ať mě třeba honí, svět už je tak zařízený, ale dnes byl přece důležitý den! Ať je všechno hnijící maso pepřované, jestli ne!

Schovala jsem se v pravý čas. Vlaštovka se vrátila a tam za rohem domu měla evidentně větší štěstí. V zobáku svírala někoho od nás. Měla jsem dojem, že jsem poznala jednu ze sestřenic, se kterými jsem se občas potkávala v koňských stájích. Měla to za sebou, holka. Život je svině.

Pomaloučku jsem vydýchávala tu honičku, až mi to ve vzdušnicích pískalo. Musela jsem se rozmyslet, co dál. Je slavnostní den! Kladení vajíček! Jenomže to neznamená, že si jenom tak vystrčím zadeček, zabzučím, čmelák, co poletí kolem, mi zatleská a bude hotovo. Vajíčka potřebují super zacházení, klid, teplo a hlavně správně uleželý kousek masa. V nejhorším stačí i pořádně rozehřátý kravinec, ale děcka z takového inkubátoru jako by to neměly v hlavě tak docela v pořádku. Už moje masaří máma vždycky povídala, když mě to učila: „Jedině maso, prcku. Hniloba je základ rodiny!“

Ta vlaštovčí bestie se už zase vyřítla z podkroví, kde měla hnízdo. Dalo se to poznat i podle toho, že dole na zemi byla spousta muších skeletů a začernalých zbytků toho, co z mladých ptáčat vyšlo. Přeletěla na druhou stranu ulice. Lovila. Konečně, taky nic jiného neumí. Jenom lovit, cpát se a pak taky ujíždět na drátech elektrického vedení. Prý jim to brnění dělá dobře na pařáty...

Bylo víc než jasné, že tady v téhle končině nemám šanci vajíčka naklást, i kdyby tu pode mnou ležel kus masa a volal na mě. To hnízdo tu totiž nebylo jediné. Byla tu celkem tři. Musela

jsem jinam. Bylo to tu jak v entomologickém hororu. To jsem ještě netušila, že ten horor mě teprve čeká. Bzuk...

* * *

Do volného prostoru se moucha jako já nemůže moc odvážit. Vlaštovky, jiříčky a ostatní děsiví ptáci jsou rychlejší, doletí výš a dá se jim uniknout jediné mezi větvemi stromů. Proto jsem vyrazila nízko při zemi, propletla jsem se mezi šípkovými keři, kde v jedné lepivé pavoučí pasti, na kterou skočí snad jediné ti největší hlupáci a hlupačky, uvízla babočka a houby jí bylo platné, že je to admirál. Skončila jako obyčejný bělásek. To už je lepší lupnout ve vlaštovčím zobáku a mít to hned za sebou, než se nechat nakousnout osminohým netvorem a čekat, až jeho sliny rozpustí vnitřnosti a pak je vypije. Fuj... Vlastně bzzzzzuj!

Dostala jsem se až ke sloupu vysokého napětí. Normálně tam nelétám, protože na drátech sedí vlaštovky, a jak by mne zmerčily, hned by se každá začala předvádět před těmi ostatními, jak zvládá střemhlavý útok. Dnes jsem tam ale musela. Nešlo to jinak. Přiblížila jsem se z opačné strany, zachytila se na ocelovém nosníku a tak, aby si mne bestie z drátů nemohly všimnout, jsem se raději pěšky vydala vzhůru. Až ke špičce. Tam odsud byl totiž skvělý rozhled po celém okolí. Pokud někde v blízkosti leží nějaká mršina, ucítím ji.

* * *

Z vršku sloupu byla vidět celá vesnice a pěkně do daleka. I věž kostela, kde se sice vždycky mezi trámy dá najít nějaký uhynulý netopýr, ale hrozně to tam páchne netopýřím trusem. To bych byla špatná matka. Ke stavením, kde bylo moc lidí, zase ani nemělo smysl zalétávat, protože tam bych nic, co by se dalo využít jako líheň pro moje larvičky, nenašla. Už dávno by to uklidili. Potřebovala jsem najít něco... něco...

Ten silný závan tlejícího masa byl jak pozdrav z ráje. Hned jsem zpozorněla, ale vítr se mezitím otočil. Přesto jsem byla přesvědčená, že se mi podařilo vystihnout směr, odkud to jde.

BZZZZZZZZZZ.

Když jsem se podívala tím směrem a zahlédla chaloupku v dálce, jako by se mi voskem slepila křídla a už se nikdy nechtěla pohnout. To snad ne... V tom okamžiku to tu bylo zase, jako by mi vánek chtěl potvrdit, že jsem se nemýlila. Přicházelo to od myslivny, stojící vysoko na vsí až u lesa. Na mysli mi vytanula všechna ta varování, která jsem slychala od své masaří mámy. Tam nahoře u lesa to byla zem hrůzy. Nikdo tam nelétal. A to ani ovádi, o kterých se přece říká, že se nebojí vůbec ničeho, a všechny mladé masařky je obdivují a jen tresty za mezidruhové

křížení jim brání, aby si s nimi občas nezaletěly na pastviště a nenechaly se pozvat na žejdlík slad'ouneké telecí krve. Nikdy jsem se nedozvěděla, co tam vlastně hrozí. Možná, že v lese žijí jiní ptáci než tady. Možná, že vlaštovky jsou proti nim roztomilé kamarádky... Nevím...

* * *

Nebyla to tak zlá cesta. Narazila jsem na pár kozlích bobků, a tak si bylo kde odpočinout. Slunce se přehouplo k západu a mě začínala vajíčka tlačit. Musím pro ně najít líheň ještě dnes, jinak bude s nimi zle... Prolétla jsem skrz dřevěný plot a sedla na kmen ořešáku. Vítr občas pocuchal šustivé listí, ale jinak se tu nehnulo vůbec nic. Jako v nějaké zakleté zahradě. Asi bych udělala správně, kdybych se obrátila a letěla zpátky. Někde u potoka se dá vždycky najít mrtvá žába a i když to není to pravé, co bych svým dětem přála, aspoň něco. Jenomže tady to vonělo jako v ráji. Dívala jsem se k domu. Vypadal opuštěně. Možná, že už tu lidé ani nebydleli. Někde tady v okolí musela ležet, nejspíš kočičí nebo psí, mršina. Nebo třeba jen rejsek. A jestli tu nejsou lidé, tak to shnilé maso nemá kdo odklidit. Protáhla jsem si křídla a rozletěla se dál.

BZZZZZZZZ.

Obkroužila jsem dům, ale nic jsem nenašla. Jen ta vůně hnijícího masa byla čím dál intenzivnější. Pak jsem si všimla psí boudy. Tam odtud to stoupalo. Slétla jsem níž a nakoukla do otvoru. Pes byl uvnitř a na něm hordy mravenců. Byl mrtvý už aspoň deset dní. Ale ti mravenci by mě tu nenechali snést moje vajíčka. Zklamaně jsem se vznesla a už bych odletěla pryč, když jsem ucítila tu druhou vůni. Jinačí. Sladší. Takovou jsem ještě necítila. Málem mě to omámilo a jen na poslední chvíli jsem se vzpamatovala, když jsem nad sebou zahlédla žlutočernou bestii.

Žluva!

Neuměla létat tak dobře jako vlaštovky, ale byla stejně tak hladová. Vrhla jsem se do vývrtky, ale ten pták mi nedal pokoj. Letěl hned za mnou. Zakličkovala jsem nad dlažbou a znenadání jsem se ocitla před dveřmi domu. Žluva se mihla kolem mne a narazila zobákem do dveří. Přelétla jsem jí před očima a uvědomila si, že toho létání dnes bylo už moc. Křídla mne skoro neunesla a vajíčka mne v bříšku tlačila čím dál víc. Všimla jsem si škvíry mezi dveřmi a zárubní. Byla dost široká na to, abych prolezla dovnitř. Najednou jsem věděla, že jsem na tom správném místě. To odtud přicházela ta božská vůně.

Prolezla jsem dovnitř a zšeřelou chodbou jsem opatrně letěla dál. V takových chodbách bývají pavouci. Masaří krasavice jako jsem já, si musí dávat bacha. Dveře do kuchyně byly pootevřené. S tichoučkým spokojeným zabzuknutím jsem se protáhla dovnitř.

Muž, který tu ležel na zemi, už nebyl mezi živými několik dní. To se pozná. O to víc mne překvapilo, že jsem tu neviděla žádnou sestřenicí. Zakroužila jsem nad tělem a sedla si mu na čelo. Všude kolem mě byly usazeniny z jeho potu. Lízla jsem si soli a pak ještě jednou. Bylo třeba pospíchat. Lidi se určitě přijdou podívat, jestli se s ním něco nestalo, když ho dlouho neviděli. Bylo třeba snést vajíčka co nejdřív. Ale kam? Bylo tu tolik místa!

Vlezla jsem do nosní dírky, ale přes chlupy jsem se nedostala daleko. Ještě jsem chvíli přecházela po tváři, než jsem mu přelétla na ruku. Měl vyhrnuté rukávy. Tohle místo se mi líbilo. Dokonce tu měl starý škrábanec a rána se už zase otevřela. Bylo to ideální místo. Nakrčila jsem se, povystrčila zadeček a dovnitř pustila první vajíčko, druhé, třetí...

Bzzzzzzzzzz.

Vystartovala jsem jako šílená. Až teprve ze vzduchu jsem si ho pořádně prohlédla. Možná ani po mně nešel. Byl příliš velký... O takových pavoucích si vykládali dospělí, když larvy už spaly. Byl velký jako dlaň toho muže, co tu ležel pode mnou, chlupatý a z kusadel mu visely kapičky jedu. Oblétla jsem mucholapku s několika bodalkami, se kterými jsem se osobně neznala, a rozletěla se do vedlejší místnosti. Visel tam korálkový závěs, ale dalo se přes něj dostat. Zbylá vajíčka tlačila čím dál víc.

***

Úplně jsem zapoměla bzučet. Z velkých skleněných terárií všude dokola vyhlíželi pavouci. A že byli hladoví, o tom se nedalo pochybovat. Ten muž, co tam v kuchyni ležel na zemi, je zřejmě choval, jako jiní lidé chovají králíky. Kdo ví, co s nimi dělal. Byli všude.

Jeden velký, zelený přeběhl z jedné strany místnosti na druhou, všiml si mne, zastavil se a otočil po mně oči. Měl jich hodně. Pomalounku jsem kroužila nad ním, neschopná se sebrat a vylétnout z domu pryč, ven, na louku k těm roztomilým vlaštovičkám. Naštěstí tihle osminozí netvoří neumějí létat.

Tím jsem se alespoň utěšovala, dokud po mně nevyskočil. Stačila jsem se zachránit jen tak tak. Jednu z těch oblud za sklem to vybudilo a vrhla se proti stěně svého vězení. Podruhé, potřetí... Najednou se celá ta police začala rozhoupávat a netvor uvnitř nepřestával. Police se konečně převážila a zřítla se dolů. Zavalila toho zeleného na zemi, ale z povalených terárií vylezli další. Jako ti nejstrašnější netvoří z nočních můr.

Vystartovala jsem zpátky do kuchyně, prosmýkla jsem se kolem mucholapky, až se celá rozhoupala, prohnala se chodbou a...

BZZZZZZZ.

Přes moji cestu ven byla natažená síť. Pavoučí síť. Ještě před chvílí tam nebyla. Nějaká zákeřná bestie si musela všimnout, že vlétám dovnitř a věděla, že budu chtít rychle ven. Na okraji sítě číhal křížák a čekal, jestli budu tak hloupá a zkusím proletět. Musela jsem se vrátit. Už kvůli těm vajíčkům.

***

Až do večera jsem poletovala kuchyní, kolem dokola mucholapky, a pokaždé, když se ten pavoučí netvor s kapičkami jedu na kusadlech vzdálil od mrtvého těla, jsem rychle slétla k tělu a vypudila co nejvíc vajíček. Oblétla jsem všechny místnosti. Nikde nebyl východ, nikde nedoléhající okno, nikde nebyla škvíra. Stokrát jsem zaletěla k tomu místu, kde teď číhal křížák se svojí sítí. Neměla jsem naději a venku se blížilo šero. Šero to je doba, kdy osminozí netvoři vycházejí.

V celém domě nebylo místo, kde bych si mohla sednout a počkat do rána, aniž by tam za mnou některý z nich nevylezl. Obyvatelé rozbitých terárií už se rozlézali po celém domě, slyšela jsem pištění vyděšených myší v jejich úkrytech, kam si za nimi ti chlupatí došli.

Znovu jsem se vrátila k síti a marně zakroužila kolem. Kolikrát jsem to měla zkusit? Už byla skoro tma. Rozlezli se po všech římsách, po každém kousku nábytku. Mělo to je jedno jediné řešení... Rozletěla jsem se proti mucholapce a narazila do ní vší silou. Lepidlo spoutalo má křídla i moje nohy.

BZZZZZZZZZZZ.

V duchu jsem odprosila svoje děti, že se vylíhnou do toho nejhoršího pekla, a pak jsem čekala, až zemřu hlady, anebo až se zalknu lepidlem z mucholapky. Čekala jsem ale s krásným pocitem, že ani jedna z těch oblud tam na mě nemůže.

BZZZZZZZZZZZ.

BZZZZZZ.

BZZZ.

Bz.